

A MEGALÁZOTTAK VIGASZTALÓJA¹

ÁLDOTT AZ ISTEN ÉS A MI URUNK JÉZUS KRISZTUSNAK ATYJA, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.”

(2Kor 1,3-5)

Az örökkévaló Isten tökéletes jóságának, szentségének és mindeneket betöltő kegyelmének ereje abban is nyilvánul meg, hogy nincs életünknek olyan pillanata vagy mozzanata, amikor ő valamely formában felénk ne tudna, és felénk ne akarna hajolni. Ő az örömeinknek az Istene és a megpróbáltatások adója; Ő a reménysejteknek Istene és a vigasztalások Istene. Ő az élet adója és a halál ura; az Élet fedelme és a koporsó hatalmának összetörője a Krisztus által. Ő a szenvedők bátorítója, az összetörtetek talpra állítója; Ő a megalázottak vigasztalója...

A megalázottak vigasztalója. Álljunk meg néhány percre ennél a csodálatos mélységű gondolatnál. Pál apostol, a keresztyén heroizmus e fenséges alakja, akinél mélyebben az emberi lelket és annak lényegét, igazi valóságát és örök rendeltetését nem érezte meg soha senki, a megalázottság keserű vizeiből is fel tud emelkedni naponként egyetlenegy gondolatnak az erejével, hogy az örökkévaló Isten, aki bennünket a maga szolgálatára választott és hívott el, soha többé el nem hagyhat, mert az ő vigasztalásának erői kifogyhatatlan áramban ömölnek alá, hogy talpra állítsanak minden szenvedőt, megépítsenek minden bűnben élőket, és megvigasztaljanak minden megalázottat.

S az Isten kegyelmének e felséges áradása nemcsak bennünket vezérel új életre, hanem erőt ad a lelkünknek arra, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. S van-e szomorúbb világ, mint ez a mi világunk, és még inkább ez a szegény magyar világ? A megalázottságnak, a mindenütt való nyomorgatásnak keserű kenyerét esszük, s szűkölködünk nagy mértékben a vigasztalások híján ...

Pedig a vigasztalásban nagy erő van. Embereket és egész tömegeket lehet velük ébren és munkában tartani, nevelni, szervezni és új életre vezérelni. S a keresztyén életnek sohasem szabad oly önzőnek vagy tehetetlennek lenni, hogy csak a maga életével, a maga talpra állításával, vigasztalásával törődjék, a többi nyomorúságba estek pedig számára nem léteznek.

A mi megzavart lelkű, összetört, megalázott magyar életünknek is ilyen vigasztalásokra van szüksége; de nem emberi bölcselkedések hitető beszédei által, nem általános humanista biztatgatások által, nem is a gyűlölet és bosszúvágy ébresztése és élesztése által, hanem az élő keresztyén hit építő erőinek életre hívása és munkába

¹ *Kálvinista Szemle*, I. évfolyam, 1920. június 13., 7.; A homília írója „Gedeon” álnév alatt jelentette meg írását.

állításával. A vigasztalásnak Istene romolhatatlan erővel dolgozik, s azoknak hordozóul bennünket jelölt ki, hogy mi legyünk az ő felséges erőinek közlői másokkal szemben is. Az örökkévaló Isten megvigasztal bennünket minden nyomorúságunkban, de nem azért, hogy tétlenül örvendezzünk a Krisztus megszabadító erejének, hanem azért, hogy az örök vigasztalások ígét hirdessük szerte a világon, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. És Krisztus szamaritánus serege sohasem pihenhet. Nemcsak testeket, rokkantakat, csonkabonkákat, nemcsak társadalmi és gazdasági életet, hanem lelkeket kell bekötöznünk, talpra állítanunk, a vigasztalás balzsamcseppjeivel felüdítenünk elsősorban, mert hiszen a körülöttünk levő életet is csak a lelkek által teremthetjük újjá.

És amikor azt látjuk, hogy a világ mai iszonyú forrongásában éppen a lelkek azok, amelyek sehogy sem tudnak nyugalomhoz jutni, a Krisztus szolgálójának s az Isten titkai sáfárainak első sorban ezekhez a csüggeteg, imbolygó, megalázott és összetört lelkekhez kell odafordulni. És a mi szegény magyar életünk hemzseg az ilyen megalázott, összetört, elcsüggedt, reménytelen s a világ szerint való szomorúságba és bűnbe elmerült lelkektől. El kell hozzájuk vinnünk azt a bőséges vigasztalást, amely a Krisztus által nekik is örökségük lehetne.